

MIRELA: Sigur că mă duc. (Cu o undă de tristețe) În definitiv, rolul meu aici s-a terminat. (Îndreptîndu-se spre Ana) Vă rog mult să mă iertați.

ANA: Pentru ce să te iert?

MIRELA: Pentru minciuna aia mare. Știi dumneavoastră...

ANA (îmbrășind-o): Unde nu dă Dumnezeu ca minciuna aia să se adevărească!

MIRELA: Liviule, scuză-mă și tu pentru complicațiile pe care ți le-am făcut...

LIVIU (luînd-o de mînă): Nu cumva intenționezi să-ți iei adio de la mine? Ascultă, Mirela, joi, cînd se întoarce tata de la spital, să fii aici. Să nu încerci să te ascunzi, că te găsesc și-n

gaură de șarpe. Că, în afara invenției, tata mai vrea un dar de la mine. Te vrea pe tine ca noră, iar eu ți-a mult, enorm de mult, să-i fac acest dar. Și sper că părinții tăi nu se opună.

MIRELA (emoționată): Vrei să mă ceri în căsătorie?

LIVIU: Ei, da! Acum e rîndul meu să-o fac. Dacă, în urma examenului pe care l-am dat, corespund cu adevărat exigențelor unei viitoare mari actrițe...

MIRELA (extaziată, îl îmbrășează): Liviule! (Toți ceilalți, impresionați, se uită la ei. Apoi Mirela se desprinde de Liviu și aleargă spre ieșire) Au fugit! Rămîne pe joi...

C O R T I N A

1911

„Inovațiunea teatrul cu cinematograful”

Abia trecuse o lună de cînd ziarele Capitalei anunțaseră premiera filmului **Amor fatal** (consemnat în anale ca prima peliculă românească), și în ziarul **Rampa** din 21 octombrie 1911 se menționa că: „o mare casă cinematografică a luat, acum două zile, un film foarte interesant, și anume piesa **Înșir-te mărgărite** de talentatul poet d. Victor Eftimiu. Filmul a fost înregistrat în diferite localități din țară și a fost pus în scenă de d. Aristide Demetriade, distinsul societar și Grigore Brezeanu, simpaticul regizor al Teatrului Național”.

Exagerările anunțului au putut fi lesne constatate de spectatorii Teatrului Național din 7 noiembrie, același an. Reluîndu-se feeria lui V. Eftimiu **Înșir-te mărgărite**, nu mică a fost surpriza publicului cînd, între două episoade scenice, se proiecta pe un ecran ceea ce povestea doar relata în replicile eroilor: intrarea lui Făt-Frumos în palat, lupta cu Zmeul, poate și peregrinările lui Buzdugan (după opinia reputatului istoric al filmului dr. Ion Cantacuzino — **Momente din trecutul filmului românesc**, Ed. Meridiane, 1965).

Deci nu se realizase un film propriu-zis de către „marea casă cinematografică” (în realitate, modesta reprezentanță „**Pathé Frères**” la noi — apud I. Cantacuzino), ci se turnase o suită de episoade menite să completeze spectacolul Naționalului.

Totuși, în filmografii, pelicula, azi pierdută, este citată, cronologic, ca a doua realizare a pionierilor ecranului din țara noastră.

Cu nostalgie, peste multă vreme, V. Eftimiu surdea de ceea ce entuziasmul **Rampe**i numise **inovațiunea teatrul cu cinematograful**: „...fintina din care scotea

apă băcița, era fotografia cișmelei din parcul Filaret, iar ruinele palatului cumpălitului zmeu le înfățișa o casă rămasă netencuită, pe la Băneasa, niște ziduri năruite, Deghizat în Zmeul-Zmeilor, pe care-l alunga în ținuturi de legendă, Făt-Frumos, călărea intendentul teatrului, Ghiță Baterie, pe locurile virane de la periferia Bucureștilor.” (v. **Oameni de teatru**, Ed. Meridiane, 1965).

Iată că, din aceeași arhivă, din care, de curînd, s-au ales paginile scenariului filmului **Independența României** (1912) considerate pierdute pentru totdeauna, arhiva marilor actori Constanța și Aristide Demetriade, un nou document atestă năzuința spre profesionalizare a întililor noștri cineaști.

Pe un caiet dictando, ajuns pînă la noi fără coperti, cu file smulse, Aristide Demetriade, regizor, interpret și scenarist, așterne cu creionul, rîzleț, două secvențe din „scenariul” feeriei filmate. Cîteva pagini mai departe, pînă la sfîrșit, sînt replicile unui rol de teatru, neidentificat, scris cu cerneală de o mînă străină.

Secvențele sînt localizate în pădurea Băneasa și în Parcul Libertății de astăzi, unde dăinuiau încă, în 1911, pavilioanele expoziției jubiliare din 1906, oferind excelent decor de epocă:

„Făt-Frumos călare vine în goană prin pădure și pe cîmp — asta la Băneasa. Continuare pe alcea din dreapta de la Parcul Expoziției pînă la cula boierească, unde sînt postați doi slujitori cu arme la intrare și alți doi se reped de-i iau ‘ca-lul cum sosește și el intră în curte (se continuă piesa de la intrarea lui Făt-Frumos)”. Este limpede că pelicula era gîndită pentru interpolări în spectacolul de teatru.

Decamdată, relieva consemnată este cea mai veche urmă a unui scenariu literar în cinematografia română.

Ionuț NICULESCU